

Chương 1

Đứng trên cầu tàu gỗ đâm thẳng ra biển, Michael Corleone nhìn con tàu viễn dương rời cảng Palermo đi Mỹ. Lẽ ra nó cũng đi chuyến đó nếu không có lệnh mới của ông già.

Michael vẫy chào mấy người trên chiếc tàu nhỏ đánh cá vừa đưa nó tới cảng, họ đã bảo vệ nó mấy năm qua. Giống chú vịt con bạo gan lội theo mẹ, chiếc tàu đánh cá cuỗi lên rẽ nước trắng bọt sau đuôi tàu viễn dương. Mấy người kia vẫy lại, nó sẽ không gặp lại họ nữa.

Hải cảng nhộn nhịp đám phu khuân vác tất bật, đầu đội mũ kết, quần áo thùng thình, đang bốc hàng trên các tàu bè chất lên những xe tải ghé tới cầu tàu. Toàn tụi gân guốc nhỏ con trông giống dân Á-rập hơn dân Ý, mặt giấu dưới vành mũ. Trong đám thế nào cũng có mấy tay súng mới tuyển để bảo đảm an toàn cho nó trước cuộc gặp Don Croce Malo, ông trùm của “Hảo Huỳnh Đệ” – theo cách gọi của dân Sicily. Báo chí và người ngoài gọi tổ chức này là Mafia chớ thường dân Sicily đổ ai dám hé môi gọi vậy. Họ cũng chẳng đời nào gọi Don Croce Malo là *Capo de Capi*, tức ông trùm tối cao, mà chỉ gọi là “Ngài Hảo Tâm”.

Hai năm lánh nạn ở Sicily, Michael nghe nhiều chuyện về trùm Croce, có chuyện dị kì tới mức không tin nổi trên đời có người như thế. Nhưng lệnh ông già nhấn lại thì dứt khoát: ngay hôm nay nó phải ăn trưa với trùm Croce. Rồi hai bên làm sao thì làm phải đưa tên cướp khét tiếng nhất nước Ý, Salvatore Guiliano, thoát khỏi Sicily. Không có Guiliano thì Michael Corleone đừng hòng đi khỏi đây.

Ở đầu cầu tàu, cách chừng năm chục thước, một chiếc xe đen to đùng đã đậu sẵn trên con đường hẹp. Đứng trước mũi xe là ba bóng người đen ngòm như những hình thù bị cắt rời khỏi bức phong nền vàng chói từ mặt trời rọi xuống. Michael đi về phía họ. Nó ngừng một chút châm điều thuốc rồi đảo mắt nhìn thành phố.

Palermo nằm ở đáy lòng chảo một hỏa diệm sơn đã tắt, ba mặt là núi án ngữ, chỉ còn lối thoát ở một mặt thông ra Địa Trung Hải xanh chói lọi. Cả thành phố long lanh trong nắng vàng buổi trưa Sicily. Những tia sáng nhuộm đỏ mặt đất như phản chiếu bao thế kỉ đẫm máu. Ánh vàng dội lên những cột cẩm thạch uy nghi của đền đài Hy Lạp, những ngôi tháp kiểu Hồi giáo lêu nghêu, những mặt tiền chạm trổ chằng chịt của các thánh đường Tây Ban Nha. Trên sườn đồi xa xa là dãy tường thành lởm chởm của một lâu đài Norman thời xưa. Tất cả đều là vết tích của những đạo quân bạo tàn từ khắp nơi đến áp bức Sicily kể từ trước Thiên Chúa giáng sinh. Xa hơn nữa là những ngọn núi hình chóp vây quanh như một kẻ đang siết cổ thành Palermo nhu nhược trong lúc cả hai từ từ sụm xuống, sợi dây thít dần quanh cuống họng thành phố. Tít trên cao, vô số những cánh ưng đỏ li ti vút ngang vòm trời xanh ngời.

Michael đi về phía ba người đang chờ ở đầu cầu tàu. Những bóng đen dần lộ rõ hình thù, nhân dạng. Cứ mỗi bước lại thấy rõ hơn, và họ hình như đã đứng dần cách ra, điều này là muốn quây lấy nó mà nghênh đón đây.

Cả ba đều rành chuyện Michael. Biết nó là thằng con út của Bố Già, ông trùm Corleone ở bên Mỹ nhưng tay dài tới tận Sicily. Biết nó đã thịt một tên cớm gốc ở New York lúc xử tội một kẻ thù của đế chế Corleone. Biết nó lâu nay trốn qua Sicily này lánh nạn vì vụ bán giết đó. Biết mọi chuyện giờ đã “thu xếp” xong xuôi, nó sắp về nước tiếp tục vai trò hoàng thái tử của gia đình Corleone. Họ theo dõi Michael; cách nó đi chuyển lệ làng như chơi, cách nó cẩn thận đề phòng, thêm gò má móp một bên khiến nó ra dáng một kẻ đã vào sinh ra tử. Rõ ràng loại “đáng nể”.

Lúc Michael bước xuống cầu tàu, người đầu tiên chào nó là một linh mục thân hình phệ phịch mặc áo chùng, đầu đội cái mũ đen bóng nhẫy. Cổ áo dòng màu trắng lấm tẩm bụi đỏ Sicily, bên trên là bản mặt nung núc phàm tục.

Đó là cha Beniamino Malo, em ruột trùm Croce. Cha này coi bộ rụt rè ngoan đạo, nhưng lại hết lòng hết dạ với ông anh khét tiếng và không ngại dính líu với cái ác. Những đứa độc mồm độc miệng còn xì xào là bao nhiêu bí mật trong phòng xưng tội lão ta bép xép hết với trùm Croce.

Cha Beniamino cười gượng khi bắt tay Michael và coi bộ vừa ngạc nhiên vừa an tâm khi thấy cái cười nhếch mép thân thiện của nó, trông không giống tên giết người có cỡ chút nào.

Người thứ hai không thân mật như thế, dù khá lịch sự. Đó là thanh tra Federico Velardi, Giám đốc An ninh toàn Sicily,

trong ba người chỉ có hắn là không dán lên mặt nụ cười chào đón. Gầy ốm và mặc bộ đồ may cắt quá sang so với đồng lương nhà nước, cặp mắt xanh lạnh băng như hai viên đạn thừa hưởng từ dòng giống Norman. Thanh tra Velardi có ưa gì một thằng Mỹ đã xoi tái mấy cảnh sát cao cấp. Nó dám giở trò đó ở Sicily lắm chớ. Bắt tay Velardi chẳng khác gì nắm vô lưới kiếm.

Người thứ ba là một lão hộ pháp cao to và kèn càng nhất đám. Bàn tay lão nuốt chứng tay Michael, lão kéo nó lại, ôm chầm ra điều thương mến. Lão nói:

– Chào người bà con, mừng cậu đến Palermo. – Lão rút tay về rồi nhìn Michael, ánh mắt quý mến nhưng dè chừng. – Tôi là Stefano Andolini, ông già cậu với tôi đều lớn lên ở Corleone. Tôi gặp cậu bên Mỹ hồi cậu bé tí. Còn nhớ tôi không?

Lạ thay Michael còn nhớ. Vì Stefano Andolini thuộc loại người hiếm gặp nhất Sicily, loại tóc đỏ. Rủi cho lão vì dân Sicily tin rằng tên Judas phản Chúa cũng tóc đỏ. Mặt lão cũng khó quên. Miệng rộng toác méo mó, môi thừ lừ như hai miếng thịt mới xẻ còn tươm máu; bên trên là hai lỗ mũi đầy lông, còn cặp mắt lại thụt sâu vô trong. Coi tươi cười vậy chớ nhìn mặt là nghĩ ngay tới quân giết người như ngóe.

Với lão linh mục thì Michael hiểu liền quan hệ. Nhưng có cả tay thanh tra Velardi thì đúng là kì cục. Andolini làm nhiệm vụ người nhà, giải thích kĩ càng cho Michael biết vai trò tay thanh tra. Michael đề phòng liền. Cha nội này làm gì ở đây? Velardi khét tiếng trong đám săn lùng Salvatore Guiliano ráo riết nhất. Mà rõ ràng tay thanh tra và Stefano Andolini đếch ưa gì nhau; hai bên đối đáp kiểu mát mẻ cứ như đang chực bóp cổ nhau chết bỏ.

Tên tài xế đã mở sẵn cửa xe. Cha Beniamino và Stefano Andolini vỗ vai Michael mấy cái lễ nghĩa rồi đẩy nó vô băng sau. Ra cái điều dân tu hành nhưn nhường, cha Beniamino nhất định ngồi giữa và bảo Michael phải ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh đẹp Palermo. Andolini ngồi chỗ còn lại bên kia. Tay thanh tra đã nhảy lên ghế trước cạnh tài xế. Michael thấy thanh tra Velardi giữ chặt tay nắm cửa xe, chỉ cần vận một cái là mở tung liền. Trong đầu Michael chợt lóe lên ý nghĩ là cha Beniamino đã hấp tấp chen vô giữa để tránh làm mục tiêu ăn đạn.

Dềnh dàng như con rồng hắc ám, chiếc xe chạy lừ lừ qua phố xá Palermo. Hai bên đường mọc lên những ngôi nhà duyên dáng kiểu Hồi, những công thự đồ sộ với hàng cột Hy Lạp, những giáo đường Tây Ban Nha. Các tư gia sơn xanh, sơn trắng, sơn vàng, nhà nào cũng có ban công đầy hoa nở nhau thành một dàn chạy dài trên đầu. Quang cảnh khá đẹp nếu không có các tiểu đội *carabinieri*, Cảnh sát Quốc gia Ý, súng trường lăm lăm tuần tra mọi góc phố. Các ban công trên cao cũng đầy tụi cớm.

Xe họ kèn càng át hết đám xe cộ chung quanh, nhất là những cỗ xe lừa của nông dân chở rau trái tươi dưới què lên. Mấy cỗ xe này sơn màu sặc sỡ, vui mắt không chứa chỗ nào cho đến cả nan hoa và cặp càng ách vào cổ con vật. Nhiều chiếc còn vẽ nguyên bức tranh trên thành xe. Toàn cảnh oanh liệt, nào hiệp sĩ đội mũ sắt, nào vua đội vương miện trong các truyện tích quân thần hảo hớn Sicily. Nhưng có vài xe Michael lại thấy vẽ một thanh niên bánh trai mặc quần vải nhung và sơ mi trắng cụt tay, súng ngắn giắt lưng, súng dài quàng vai, ở dưới nguệch ngoạc hai dòng chú thích gì đó, tận cùng bao giờ cũng là một cái tên rõ to sơn đỏ: **GUILIANO**.

Lúc lánh nạn ở Sicily, Michael đã nghe nhiều chuyện về Salvatore Guiliano. Báo chí ngày nào chẳng nhắc tới cái tên này. Dân chúng khắp nơi bàn tán xôn xao. Apollonia, vợ Michael, thú nhận đêm nào cũng cầu an cho Guiliano, đám trẻ con và thanh niên Sicily hầu như đều vậy hết. Họ yêu mến hẳn, Guiliano là người của họ, là mẫu hình thần tượng trong mơ. Còn trẻ, mới ngoài hai mươi, hẳn đã đánh tan tác nhiều đợt tấn công tiêu trừ của các binh đoàn *carabinieri* nên được tung hô là tay thủ lĩnh cao cường. Đẹp trai và hào hiệp, Guiliano đem gần hết của cải cướp được chia cho dân nghèo. Hẳn là người đức độ và cấm tiệt thuộc hạ không được sách nhiễu đàn bà con gái với cánh thầy tu. Xử tử tên chỉ điểm hay phản bội nào, hẳn đều cho nạn nhân có thời giờ cầu nguyện dọn mình cho mau siêu thoát. Mấy chuyện này Michael biết hết khỏi nói.

Xe rẽ khỏi đại lộ và một tấm bích chương kẻ chữ đen tổ bố dán trên tường đập vào mắt Michael. Nó chỉ kịp thấy cái tên **GIULIANO** ở dòng trên cùng. Cha Beniamino nãy giờ vẫn nhòm ra phía cửa xe bèn nói:

- Đó là cáo thị của Guiliano. Gì chứ ban đêm nó vẫn kiểm soát Palermo.

Michael hỏi:

- Thế cái đó nói gì?

Cha Beniamino nói:

- Cho phép dân Palermo đi tàu điện như cũ.

Michael bật cười.

- Cho phép? Tội phạm mà cho phép?

Đầu băng ghế bên kia, Stefano Andolini cười âm:

– Bọn *carabinieri* thường đi tàu điện nên Guiliano cho nổ banh hết. Nhưng trước đó nó đã cảnh báo dân chúng đừng có đi tàu điện. Bây giờ nó lại hứa không chơi mìn nữa.

Michael cứ hỏi tỉnh bơ:

– Sao Guiliano lại giạt mìn tàu điện chở cảnh sát vậy?

Thanh tra Velardi ngoái lại, cặp mắt xanh trừng trừng nhìn Michael.

– Do chính quyền Rome ngu ngốc tống giam cha mẹ hắn vì dính dáng tới tên tội phạm khét tiếng là thằng con họ. Nền cộng hòa này vẫn chưa bỏ cái luật từ thời phát-xít đó.

Cha Beniamino nói, giọng kiêu hãnh ngăm:

– Anh tôi, Don Croce, đã thu xếp thả họ ra. Ồ, anh tôi điên tiết với Rome lắm.

Chúa ơi, Michael nghĩ thầm. Trùm Croce điên tiết với Rome? Cha này là *pezzonovante*, chúa đảng của đám Mafia thì đã đành, nhưng không biết lão còn là thứ gì nữa đây?

Xe dừng trước tòa nhà màu hồng dài bằng cả dãy phố. Mỗi góc nhà đều có nhiều ngọn tháp xanh nhô cao. Trước lối vào có mái che rộng, hoành tráng sơn sọc xanh lục đề chữ HOTEL UMBERTO là hai thằng gác cổng mặc đồng phục đính nút vàng chói trấn giữ. Nhưng cái vẻ hào nhoáng này đâu làm Michael lơ là được.

Con mắt lành nghề của nó quét hết con đường trước khách sạn. Nó thấy ngay có ít nhất mười thằng vệ sĩ đang đi thành từng cặp hay tựa vào các lan can sắt. Đám này chẳng cần giấu giếm vai trò. Áo vét tụi nó không cài khuy để lộ “đồ chơi” giắt trong người. Hai thằng hút xì-gà mi-ni chặn đường Michael liền khi nó vừa ra khỏi xe. Chúng sẫm soi nó rất kĩ

– cứ như muốn đo xác đóng hòm – nhưng lại bỏ qua thanh tra Velardi và hai người kia.

Khi cả nhóm Michael đã đi vô trong, tụi nó đứng chặn hết cửa khách sạn. Trong đại sảnh xuất hiện thêm bốn thằng vệ sĩ nữa đón tiếp rồi đưa họ đi qua một hành lang dài. Chúng có bản mặt tự đắc như lũ gia nhân hầu hạ hoàng đế trong cung đình.

Hai cánh cửa gỗ sồi đồ sộ khóa kín cuối hành lang. Một tên ngồi trên cái ghế cao như ngai vua đứng dậy lấy cái chìa khóa bằng đồng mở cửa. Hắn vừa gặp người cúi chào vừa ném về phía cha Beniamino một nụ cười ám muội.

Cánh cửa dẫn vào một phòng khách sạn nhiều gian tráng lệ. Những cửa kính lớn choán cả tường phô bày khu vườn rộng rãi và sâu hun hút, thoang thoang hương chanh ở bên ngoài. Bước vô là Michael thấy ngay có hai thằng đứng gác trong phòng. Nó không hiểu tại sao trùm Croce phải đề phòng quá kỹ như vậy. Lão kết giao với Guiliano, lại là người thân tín của bộ trưởng bộ Tư pháp ở Rome cho nên đám *carabinieri* tràn ngập thành phố Palermo này sức mấy dám động tới. Vậy thì ông trùm sợ ai, và sợ cái gì chứ? Kẻ thù nào?

Đồ đạc trong gian tiếp khách vốn được chế tác cho một cung điện Ý – ghế bành vĩ đại, tràng kỉ dài và sâu như chiếc thuyền, những cái bàn cẩm thạch đồ sộ tưởng đâu đồ ăn cấp ở viện bảo tàng đem về. Đồ nào chủ nấy, kèn càng như nhau. Trùm Croce vừa từ ngoài vườn bước vào đón khách, dang rộng hai tay ôm chầm Michael Corleone. Đứng thẳng người, thân hình trùm Croce gần như vuông, chiều cao xem xem chiều ngang. Mái tóc dày hoa râm, quần tít như tóc dân da đen, cắt tỉa tỉ mỉ, chụp lên cái đầu sư tử đường bệ.

Cặp mắt đen thao láo như hai trái nho khô ấn vô bên trên hai tảng má bự thịt như hai tấm thớt, bên trái lảng nhẩn, bên phải hằn nếp thịt thừa. Môi lại mỏng lạ lùng, bên trên có hàng ria mảnh. Cái mũi to bè như cây cọc ghim lấy bộ mặt.

Cái đầu nom vương giả thế mà khúc thân bên dưới thì rất nông dân. Cái quần quá cỡ ôm lấy vòng bụng khổng lồ, có hai dây đeo to bản màu ngà giữ cho khỏi tuột. Sơ mi to tướng trắng tinh mới giặt nhưng chưa ủi. Lão không đeo cà vạt hay mặc áo vét, và đi chân đất trên sàn đá hoa.

Trông lão không giống kẻ “kiếm chác” từ mọi hãng kinh doanh ở Palermo cho tới các sạp chợ hèn mọn ngoài đường. Coi khó tin vậy chứ thật ra lão đã trừ khử cả ngàn sinh mạng. Thật ra ở miền tây Sicily này lão có quyền uy còn hơn cả chính quyền Rome. Thật ra lão giàu còn hơn các ông hoàng bà chúa sở hữu những điền sản kếch sù ở Sicily.

Lão ôm chào đón Michael một cái mau lẹ và hời hợt, và nói ngay:

– Tôi với cha cậu biết nhau từ hồi nhỏ. Ông có thành con ngon lành như cậu thiệt là mừng.

Rồi lão hỏi thăm tới tấp; chuyến đi có thoải mái không, bây giờ có cần gì không. Michael tươi cười nói luôn là đang muốn ăn uống chút gì. Trùm Croce lập tức dẫn ra vườn. Như mọi người Sicily, lão thích dùng bữa ngoài trời nếu thuận tiện.

Bàn ăn đã bày sẵn bên gốc cây chanh. Mặt bàn long lanh li cốc bóng loáng và khăn trải trắng tinh. Máy người hầu kéo lui những cái ghế mây to lớn. Trùm Croce đứng ra sắp chỗ ngồi với vẻ lịch thiệp nhanh nhẩu, trẻ trung hơn cái tuổi bảy mươi nhiều.

Lão xếp Michael ngồi bên phải còn ông em linh mục ngồi bên trái. Thanh tra Velardi và Stefano Andolini thì lão xếp ngồi đối diện và có phần lạnh nhạt với cả hai người đó.

Đồ ăn đã bày ra thì dân Sicily nào mà chẳng ăn bằng thích. Một trong số ít câu tiểu lâm người ta dám nói về trùm Croce là lão thích ăn sướng mềm hơn giết sướng tay. Lúc này lão ngồi cười, bộ mặt khoái trá hiền lành, dao nĩa cầm tay trong lúc đám người hầu đem đồ ăn ra. Michael nhìn quanh vườn. Khu vườn có tường đá cao bao kín và có ít nhất mười thàng vệ sĩ ngồi rải chung quanh mấy cái bàn nhỏ đang ăn trưa, nhưng mỗi bàn chỉ có hai thàng và cách đủ xa để giữ riêng tư cho trùm Croce với khách khứa. Khu vườn tràn ngập hương chanh và dầu ô-liu.

Đích thân trùm Croce lấy đồ ăn cho Michael, lão xúc món gà quay và khoai tây vào đĩa, rắc phó mát bào lên đĩa spaghetti nhỏ đặt bên cạnh, rót đầy thứ vang trắng dùng đục sản xuất trong vùng vào li nó. Lão tự tay làm hết với vẻ chăm chú dữ lắm, thái độ quan tâm thành thật, cứ như lo cho người bạn mới ăn uống ngon lành là chuyện hệ trọng lắm vậy. Michael thì đói dữ, từ mờ sáng tới giờ đã ăn gì đâu, và ông trùm luôn tay tiếp thức ăn cho nó. Lão cũng tinh ý để mắt tới đĩa của ba vị khách kia, và khi cần lão ra hiệu cho người hầu rót rượu hay tiếp thêm thức ăn vào đĩa.

Rồi cũng xong bữa, ông trùm nhấm nháp cà phê và sẵn sàng vào việc. Lão nói với Michael:

- Vậy là cậu sẽ giúp anh bạn Guiliano của chúng tôi trốn qua Mỹ.

- Tôi được lệnh như vậy. Tôi phải bảo đảm cho hắn tới Mỹ trốn lốt.

Trùm Croce gật gù; bộ mặt bự thịch như tấm thớt coi bộ hiền lành ngái ngủ. Giọng nói cao vút ngân vang thật trái ngược với bản mặt và thân hình.

– Tôi với cha cậu đã thu xếp cả rồi, đúng ra tôi phải giao Salvatore Guiliano cho cậu. Nhưng cuộc đời đâu có xuôi chèo mát mái, lúc nào cũng có chuyện bất ngờ. Bây giờ thì tôi khó mà chu toàn được phần mình... – Lão giờ tay ngăn Michael khỏi ngắt lời. – Mặc dù không phải lỗi của tôi. Tôi xưa nay vẫn vậy. Nhưng Guiliano giờ không tin ai hết, kể cả tôi. Nhiều năm rồi, gần như từ ngày đầu nó làm giặc, tôi đã bảo đảm mạng sống cho nó; hai bên hợp tác. Nhờ tôi mà nó thành người lừng lẫy nhất Sicily dù bây giờ nó mới hăm bảy tuổi chớ mấy. Nhưng nó hết thời rồi. Năm ngàn lính và cảnh sát đã chiến Ý đang lùng sục các vùng núi. Vậy mà nó vẫn không chịu giao mạng cho tôi.

Michael nói:

– Vậy thì tôi chịu. Tôi được lệnh chỉ chờ trong bảy ngày thôi, sau đó tôi phải về Mỹ.

Nói vậy chớ chính nó cũng thắc mắc không hiểu sao ông già coi trọng vụ tiếp tay cho Guiliano trốn thoát vậy. Michael nóng lòng về nhà sau bao năm lánh nạn xứ người. Nó lo cho sức khỏe ông già. Lúc Michael trốn khỏi nước Mỹ, bố nó bị ám sát hụt đang nằm nhà thương. Sau khi nó thoát, thằng anh Sonny bị bắn nát thây. Gia đình Corleone đã lao vào trận chiến sống mái với Ngũ Đại Gia Đình New York. Trận chiến từ Mỹ đã lan tới tận Sicily này làm con vợ trẻ của Michael tan xác. Những người liên lạc của ông già đã báo cho nó biết hết còn gì; ông trùm Corleone bình phục rồi, ông dàn hòa với Ngũ Đại Gia Đình rồi, ông thu xếp êm thấm mọi

tội trạng của Michael rồi. Nhưng Michael cũng biết bố đang đợi nó về làm cánh tay mặt cho ông. Ở nhà ai cũng mong nó – Connie em nó, Freddie anh nó, Tom Hagen thằng anh nuôi, và bà già tội nghiệp, mẹ nó chắc chắn vẫn còn đau khổ vì cái chết của Sonny. Michael thoáng nghĩ tới Kay – nàng có còn nhớ nó sau hai năm nó biệt tích? Nhưng máu chốt là: Tại sao ông già không cho nó về liền? Nhất định phải có chuyện hệ trọng dữ lắm liên quan tới Guiliano.

Thình lình Michael nhận ra cặp mắt xanh lạnh băng của thanh tra Velardi đang soi mói mình. Bộ mặt quý phái gầy ốm đầy vẻ khinh bỉ, làm như Michael là đồ nhát cáy.

Trùm Croce nói:

– Đừng có nôn nóng. Anh bạn Andolini đây là đầu mối liên lạc của tôi với Guiliano và với gia đình nó. Tất cả phải cùng suy tính. Khi rời khỏi đây, cậu hãy ghé thăm cha mẹ Guiliano ở Montelepre, trên đường đi Trapani... – Lão cười, cái cười không làm rung động nổi hai gò má dềnh dàng. – Tôi đã nghe nói các kế hoạch bên cậu. Tôi biết hết. – Lão nhấn mạnh câu cuối.

Michael nghĩ thầm, không lí gì lão biết mọi kế hoạch được. Bố Già đời nào nói hết mọi chuyện với ai.

Rồi trùm Croce lại đổi giọng bình thường như trước:

– Ai yêu quý Guiliano như chúng tôi đều đồng ý hai chuyện. Nó không ở lại Sicily được nữa và nó phải di cư qua Mỹ. Thanh tra Velardi cũng tán thành.

Michael cười.

– Xứ Sicily này lạ chưa từng thấy. Thanh tra đây là Giám đốc An ninh đã thề tóm cổ Guiliano bằng được mà.

Trùm Croce bật cười, tiếng cười cộc lốc máy móc.

– Ai mà hiểu được Sicily chớ? Nhưng chuyện này thì đơn giản. Những người ở Rome muốn Guiliano sống vui vẻ bên Mỹ chớ đừng có vô buồng nhân chứng ở tòa án Palermo mà la ó tố cáo. Chuyện chính trị ấy mà.

Michael bối rối. Nó thấy khó chịu lắm. Vụ này đâu có trong kế hoạch.

– Vậy thì việc gì thanh tra Velardi phải bận tâm lo cho Guiliano trốn thoát? Hắn chết là xong chuyện.

Thanh tra Velardi cất tiếng khinh khỉnh trả lời:

– Được vậy thì tôi khỏe ru. Nhưng Don Croce lại thương thằng đó như con mới nên nổi.

Stefano Andolini trừng mắt hung hăng nhìn tay thanh tra. Cha Beniamino cúi đầu đưa cốc nước lên giấu mặt. Trùm Croce nghiêm giọng nói với Velardi:

– Ở đây toàn bạn bè hết, phải nói thật cho Michael biết. Guiliano đang nắm trong tay con bài tẩy. Nó có cuốn sổ ghi chép gọi là Chứng Thư. Trong đó Guiliano lưu lại những bằng chứng là chính quyền Rome, một vài quan chức, đã tiếp tay cho nó trong những năm làm giặc, vì những mục đích riêng tư, mục đích chính trị. Nếu tài liệu đó xì ra thì chính quyền đảng Dân chủ Thiên Chúa giáo sẽ sụp đổ và bọn Xã hội với bọn Cộng sản sẽ cai trị nước Ý. Thanh tra Velardi đồng ý với tôi là phải làm mọi cách chặn vụ này lại. Cho nên ông ấy bằng lòng giúp cho Guiliano tẩu thoát cùng Chứng Thư với điều kiện không xì nó ra.

Michael hỏi:

– Ông đã thấy Chứng Thư đó chưa?

Nó không rõ ông già nó có biết chuyện này không. Khi nhận lệnh nó đâu nghe nói gì tới mấy thứ giấy tờ này. Trùm Croce nói:

- Tôi có biết nội dung.

Thanh tra Velardi gay gắt:

- Nếu tôi được quyết thì tôi cho thằng Guiliano tiêu rồi. Thây kệ Chứng Thư của nó.

Stefano Andolini quắc mắt nhìn tay thanh tra, vẻ mặt căm hận như muốn ăn tươi nuốt sống. Giờ Michael mới nhận ra kẻ này cũng nguy hiểm không thua gì trùm Croce. Andolini nói:

- Guiliano đòi nào đầu hàng; người như ông làm sao lấy được mạng nó. Liệu hồn mà lo cái mạng ông thì hơn.

Trùm Croce từ từ giơ tay lên và cả bàn liền im lặng. Phớt lờ mấy người kia, lão từ tốn bảo Michael:

- Không chừng tôi thất hứa với cha cậu, không giao Guiliano cho cậu được. Tại sao đích thân ngài Corleone lại quan tâm tới vụ này thì tôi không cho cậu biết được. Cậu cứ yên trí là cha cậu có lí do của ông và lí do đó phải đích đáng. Nhưng tôi biết làm gì bây giờ? Chiều nay gặp cha mẹ Guiliano, cậu nói sao cho họ chịu nghe là thằng con họ phải tin cậy vào tôi, và nhắc cho hai người đáng quý đó nhớ là chính tôi đã giúp họ ra tù... Như vậy thì may ra chúng ta mới giúp thằng con họ được.

Trong mấy năm trốn lánh, Michael đã được bản năng sinh tồn luyện cho tính nhạy hiểm nguy. Nó không ưa thanh tra Velardi, nó ngại lão Stefano Andolini hung ác, cha Beniamino thì khiến nó rờn rợn. Nhưng trong cả đám thì chính trùm Croce là kẻ khiến chuông báo động ré lên trong đầu nó.